

CATHERINE ISAAC

BAZAR

CATHERINE
ISAAC

SUOMENTANUT PIRJO RUTI

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Copyright © 2023 by Jane Wolstenholme
Englanninkielinen alkuteos *Come Away With Me*

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-523-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Kerro, mitä aiot tehdä ainutlaatuisella, kallisarvoisella
elämälläsi.

Mary Oliver

PROLOGI

KATIEN JA CONORIN SUURI PITKÄ VAELLUS

Tiedän, mitä ajattelet. Taasko joku hyväntekeväisyyspyyntö! Sinulla on sähkölaskut maksettavana. Lapset vaattetettavana. Ja puoli tusinaa muuta rahankinuaajaa some-syötteessäsi valmiina juoksemaan maratonin tai ajelemaan päänsä kaljuksi yhden tai toisen tärkeän asian puolesta. Joten jos skrollaat tämän ohi ja toteat mistä hyvänsä syystä, ettet voi auttaa, lupaamme olla kantamatta sinulle kaunaa. Ainakaan kovin kauan.

Minä ja Katie olemme olleet pitkään ystäviä, ja oli aika, jolloin yhdessä kävelemämme matkat ajoittuivat lähinnä aamun varhaisille tunneille, jolloin emme saaneet taksia (yleensä sillä seurauksella, että Katie halusi päästä reppuselkääni). Nyt aiomme kävellä paljon pidemmän matkan – ja vesiselvinä.

Myöhemmin tänä vuonna vaellamme reilut sata kilometriä Camino de Santiagoa, ikivanhaa pyhiinvaellusreitistöä, joka lähtee usealta alueelta ympäri Eurooppaa ja päättyy Luoteis-Espanjassa paikkaan, jonne apostoli Jaakob on haudattu. Vuosittain sadat tuhannet ihmiset kulkevat reitin joko yksin tai järjestettynä ryhmämatkana.

Olen aiemmin ollut muutamalla vaelluksella, ja vaikka tämä ei toivoakseni ole yhtä rankka kuin kiipeäminen Mount Everestin perusleiriin, se ei kuitenkaan ole mikään sunnuntaikävely. Ranskalaisen reitin viimeisen etapin patikoimiseen Sarriasta Santiago de Compostelaan kuluu viisi päivää. Valitsimme tämän osuuden, koska virallisen pyhiinvaellustodistuksen saamiseen vaaditaan vähintään tuon mittainen matka. Päivässä taivallamme kahdestakymmenestä viidestä kolmeenkymmeneen kilometriin, ja altistumme reissun aikana hyönteisten pistoille, nyrjähdyksille, rasisu-
vammoille, suurille mäille, Ryanairin asiakaspalvelulle ja mahdollisesti hyvin kipeille varpaille.

Aikomuksemme on kulkea aitojen pyhiinvaeltajien tapaan, majoittua vaatimattomasti vailla nykyajan mukavuuksia. Jopa Katien suoristusrauta saa jäädä kotiin. Hyväntekeväisyyskohteemme on Melanoomayhdistys, joka rahoittaa elintärkeää tutkimustyötä ja tukee niin vasta melanoomadiagnoosin saaneita kuin sitä pidempään sairastaneita.

Päivitän blogiamme säännöllisesti ennen matkaa, ja Espanjaan saavuttuamme Katie, joka on PR-asiantuntija, kirjoittaa paljon vaelluksestamme. Nyt kun sana on vielä minulla, hyödynnän tilaisuuden kiittääkseni vanhaa kaveriani Katieta siitä, että hän suostui tähän seikkailuun. Se ei ole varsinaisesti hänen juttunsa, mutta toivon, että vaelluksen päättyessä hän on koukuttunut siihen. Tai edes yhä puhuu minulle.

Postannut: Conor

Tavoite: 1 000 punttaa

Tämänhetkinen summa: 0 punttaa

Voi liioittelematta sanoa, että asiat ovat muuttuneet suuresti Conorin ensimmäisen blogikirjoituksen jälkeen. Ja nyt, kolme viikkoa ennen matkaa, tuli tämä.

”Annatko minulle potkut?”

Oliver Froggatt-Sachs kohotti leukaansa ja huokaisi. ”Ymmärrät varmaan, ettet jättänyt muuta vaihtoehtoa.”

Yritin etsiä hänen ilmeestään aitoa pahoittelua tai merkkiä siitä, ettei hän tulisi toimeen ilman minua, kuten oli vielä vähän aikaa sitten antanut ymmärtää.

”Enpä tiedä. Voisit katsoa asiaa sormiesi läpi.”

Hymyilin väkinäisesti ilmaistakseni, että sanat olivat vitsi ja tarkoitettu keventämään tunnelmaa. Sillä kumpikin tiesi, ettei hän voisi tehdä niin.

”Älä viitsi, Katie.”

Ei ollut epäilystäkään siitä, että olin syylistynyt törkeään virkavirheeseen. Oliver oli oikeassa. Hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa.

”Haluan sanoa sinulle, että olen todella pahoillani.”

”Olet sanonut sen.”

”Olen enemmän kuin pahoillani. Minua hävettää.”

”Olet sanonut senkin.”

Oliveria pidettiin yleisesti hyvin tärkeänä henkilönä, miehenä joka oli seitsemän vuotta sitten nostanut yrityksen lamasta

ja näytti nyt aikovan valloittaa maailman yksi yrityskauppa kerrallaan. Hän näytti viittäkymmentäkahta ikävuottaan nuoremmalta, ja vaikka hän ei ollut koskaan saanut sydäntäni tykyttämään, hänen tuikkivat silmänsä ja salilla treenattu kroppansa tekivät hänestä kiistatta komistuksen käyttäkseni sanaa, jonka äitini yleensä varasi Gary Linekerille ja kuusi-kymppisille miehille, joilla oli omat hampaat ja hiukset tallella. Lehdistö kutsui Oliveria ”loistavaksi neuvottelijaksi”, ”hurmaavaksi” ja ”armottomaksi”. Osa kollegoistani käytti ihan muita sanoja.

”Tulisiko se heti voimaan? Irtisanomiseni siis.”

”Tiedät, miten nämä asiat menevät”, Oliver sanoi pahoitellen. Toisin sanoen tulisi.

Oli vaikea tajuta, että käsillä olivat viimeiset hetket täällä Angel Wharfin 34. kerroksessa, vaikka tiesin paremmin kuin kukaan muu, että elämässä ei voinut pitää mitään itsestäänselvyytenä. Monella tapaa tämä oli vain kirsikka surkeista surkeimman kakun päälle. Mutta olin kuvitellut, että tähän ainakin vois luottaa – työhön, jolle olin antanut kaikkeni.

Viiden viime vuoden aikana olin viettänyt niin monta tuntia tässä 360 asteen näköalan tarjoavassa toimistossa, että osasin nimetä Lontoon jokaisen merkittävän maamerkin. Osasin kertoa, että St Paulin katedraalin kupoli muuttui auringonlaskun aikaan hennon vaaleanpunaiseksi, että kirkkaana päivänä täältä näkyi viidenkymmenen kilometrin päähän, että kaikkein taianomaisin näkymä oli kuitenkin yöllä, jolloin valot saivat kaupungin heräämään eloon kuin elokuvissa.

En ollut koskaan aiemmin saanut potkuja.

En ensimmäisestä työpaikastani lasien kerääjänä rähjäisessä The Palatine -nimisessä pubissa. En liharavintolasta, jossa

kaavin ruuantähteitä lautasilta ja tiskasin kädet punaisina. En supermarketin kassalta, jossa opiskeluaikoina työskentelin iltaisin ja jossa kykenin skannaamaan kuusikymmentä säilykepurkkia minuutissa – taito, jossa minut peittosi ainoastaan Margi-niminen kassamyyjä, jolla oli ninjan refleksit.

”Tämä on varmasti järkytys, mutta uskon, että tästä voi seurata hyvääkin”, Oliver jatkoi.

Minä en uskonut.

”Kaikki näkevät, että tarvitset vähän vapaata, Katie.”

Sanat ällistyttivät minua enemmän kuin mikään muu. *Vapaa* oli täällä kirosana, jopa siinä määrin, että kun Conor oli ensimmäisen kerran ottanut esiin pyhiinvaelluksen Santiago de Compostelaan ja puhunut epärealistisesti vähintään kahdenkymmenen päivän reissusta, olin nauranut ja sanonut, että voisin käyttää siihen korkeintaan viikon.

”Minulla sattuu olemaan matka varattuna. Lähdén Espanjaan.”

”Sepä hyvä.”

”Niin hyväkö, että voisin palata sen jälkeen takaisin töihin?”

”Sinä teet tämän tarpeettoman vaikeaksi. Hitto soikoon, poistu arvokkaasti, Katie. Kaikkein viimeiseksi kukaan kaipa uutta kohtausta.”

Häpeän vihlaisu naulitsi minut tuolilleni. En voinut sietää ihmisiä, jotka panivat pystyyn kohtauksen, mutta minusta oli kiistatta tullut sellainen.

”Kukaan ei epäile, ettet olisi tehnyt hartiavoimin töitä. Mutta silläkin on rajansa, mitä voi hyväksyä.”

”Oliver kiltti. Olen oikeasti tosi –”

Ovelta kuului koputus ennen kuin ehdin kaivautua syvemmälle häpeäkuoppaan. Oliver kohotti katseensa. Käännyin hitaasti ja lysähdin epätoivosta.

Uskomatonta, että Victor-parka oli vedetty tähän mukaan. Olin melkein hyväksynyt, että kaksi rotevatekoista vartijaa marssittaisi minut ulos. Mutta Victorin käyttäminen siihen oli isku vyön alle. Seitsemänkymmentäkuusivuotias, Trinidadissa syntynyt Victor oli tullut Britanniaan teini-iässä osana Windrush-sukupolvea, vuosien 1948–1971 välisenä aikana Karibian saarilta tullutta muuttoliikettä. Hänen tyyni, aurinkoinen mielenlaatunsa oli valaissut Bertram Kerrin vastaanottotiskiä viimeksi kuluneet kolmekymmentäkaksi vuotta niistä ajoista asti, jolloin toimisto oli vielä sijainnut Hatton Gardenissa. Hänellä oli aina ystävällinen sana sanottavanaan, hän muisti kaikkien syntymäpäivät ja oli yksi niistä lempeistä ihmisistä, jotka saivat ajattelemaan, että ihmiskunnalla on sittenkin toivoa.

Oliver tiesi, etten alkaisi kinata Victorin kanssa, joka seisoi ovella onnettomana siitä, että hänelle oli annettu tämä tehtävä. Käännyin taas Oliveria kohti.

”No niin. Tämä oli selvästi tässä.” Nousin seisomaan ja suoristin hartiani. ”Minulla ei ole muuta sanottavaa kuin tämä: Kiitos saamistani mahdollisuuksista. On ollut ilo olla osa tiimiäsi. Ja vielä kerran, olen todella pahoillani.”

Tähän asti olin saanut pidettyä itseni kasassa, mutta nyt ääneni murtui.

Oliver otti kynän ja kirjoitti jotain lehtiöönsä. Hän ei nostanut katsettaan. Keskustelu oli ohi.

Kun minä ja Victor poistuimme hänen työhuoneestaan ja menimme avokonttorin poikki, muutama ihminen kohotti päänsä ja katsoi minua kuin potkittua koiranpentua ennen kuin jatkoi työtään. Työpöydälläni kökötti tyhjä laatikko, ja sen vieressä odotti joku it-osaston työntekijöistä, jolle minun

olisi luovutettava firman puhelin ja kannettava tietokone. Ojensin ne hänelle, ja kun hän vei ne mukanaan kai pyyhkiäkseen pois kaikki jäljet olemassaolostani, keräsin tavarani työpöydän laatikoista posket liekehtien ja sydän jyskyttäen kuin rumpu.

Dilpa, osastomme uusi työntekijä, nojautui minua kohti.

”Tämä on ihan kamalaa”, hän supisi. ”Pärjäätkö sinä?”

”Ei minulla ole mitään hätää”, vakuutin.

Hän ei näyttänyt vakuuttuneelta. ”Soita minulle myöhemmin, jooko? Mennään kahville tai jonnekin.”

Nyökkäsin. Olin nousemaisillani seisomaan, mutta epäroin ja sanoin hiljaa: ”Muuten. Sinä et ole ainoastaan yhtä hyvä kuin kuka tahansa täällä. Olet parempi. Muista se.”

Hän puri huultaan ja kurtisti tiukasti kulmiaan.

Victor vaati saada kantaa laatikon. Astuimme hissiin, ja painoin nappulaa.

”Olen todella pahoillani, Katie.”

”Tällaista sattuu. Mutta kiitos.”

”Tarvitsetko nenäliinaa?”

”En, olen ihan totta aivan kunnossa.”

Äkillinen paineentunne silmissä kuitenkin pakotti minut puristamaan luomet kiinni. Niiskahdukseni oli odotettua äänekkäämpi. Victor laski laatikon maahan, otti taskustaan puhtaan paperinenäliinan ja ojensi sen minulle. Niistin nenäni samalla kun hän nosti tavaralaatikon taas syliinsä.

”Olet tosi kiltti, Victor. Minun tulee sinua ikävä.”

”Tunne on molemminpuolinen”, hän sanoi.

Kun hissi tuli alakertaan, astuimme tyylikkääseen marmori-aulaan. Victor antoi laatikon minulle, ja minä luovutin kulukorttini, taputtelin taskujani ja huokaisin.

”Koko elämäni oli siinä puhelimessa.”

”Tarvitsetko käteistä metroa varten?” Victor otti puvuntakkinsa taskusta lompakon ja antoi minulle kymmenen punnan setelin. Nöyryytökseni oli täydellinen.

”Maksan tämän takaisin. Heti kun –”

”Osta minulle joku päivä muffinssi.” Hän hymyili. ”Ja Katie.”

”Niin?”

”Pidä huolta itsestäsi.”

Halusin kiittää häntä, mutta en uskaltanut, koska pelkäsin, etten pystyisi pidättelemään kyyneleitä. Sen sijaan työnnyin pyöröovista ulos ja räpyttelin silmiäni totutelllessani päivänvaloon. Katu oli täynnä ihmisiä kahvikuppi ja voileipä kädessään ja kännykkä korvalla. Jokainen näytti määrätietoiselta, ja jokaisella oli kiire jonnekin. Minä puolestani vain ajelehdin kohti metroasemaa aivan kuin olisin uinut akvaarion läpi. Ensimmäistä kertaa elämässäni työttömänä.

Ennen Conoriin tutustumista minulla ei ollut ollut miespuolisia ystäviä. Esikoulusta yliopistoon asti kaikki ystäväni olivat poikkeuksetta olleet naisia. En suhtautunut mitenkään torjuvasti ajatukseen platonisesta suhteesta miehen kanssa. En vain tajunnut, miksi vaivautua. Älkää käsittäkö väärin, pidän miehistä. Muutamaa miestä olen suorastaan jumaloinut: rakasta isääni, Leonardo DiCapriota ja McDonnell-nimistä opettajaharjoittelijaa, jolla oli ässävika, miesnuttura ja tatuointeja, mitä pidin sävähdyttävänä kolmetoistavuotiaana. Mutta en olisi ikinä halunnut soittaa heille kysyäkseni parisuhdeneuvoja, en itkeä heidän olkaansa vasten enkä pyytää heitä suosittelemaan hyvää bikinialueen vahaajaa. Sitä varten olivat ystävät. Siis naispuoliset ystävät.

Conor kuitenkin oli erilainen kuin suurin osa tapaamisistani miehistä. Hän sanoi kerran, että oli yhdeksänvuotiaana halunnut papiksi. Minusta se oli hupaisaa, mutta hän oli kieltämättä hyvä kuuntelija, joka ei tuominnut ja jolla oli taito saada asiat oikeaan perspektiiviin. Jos olisin ollut katolilainen, mitä en ole, hän olisi ollut juuri sellainen, jolle olisin halunnut uskoutua rippituolissa.

Ja hänen puoleensa olin aina kriisitilanteessa kääntynyt. En siksi, että hänellä olisi varmasti vastaus kaikkeen. Vaan siksi,

että vaikka hän olisi neuvoton, hänen läsnäolonsa oli rauhoittavaa, vakauttavaa ja hän sai minut nauramaan, toi minulle viiniä ja ruokki minua sielua lämmittävillä pasta-annoksilla. Conorista pasta oli vastaus moneen ongelmaan. Kliseisesti sanottuna hän oli peruskallioni.

”Etkö voi valittaa firman päätöksestä?” Conor kysyi. ”Mihin työntekijän oikeudet ovat joutuneet?”

”Tein törkeän virkavirheen. Voisin haastaa firman oikeuteen, mutta en usko, että voittaisin.”

”Minua ihmetyttää, että hyväksyt irtisanomisen vastustelematta. Miten aiot ansaita elantosi?”

”Ajattelin alkaa myydä itseäni.”

”Voi Katie”, Conor huokaisi. ”Yrittäisit ainakin ensin OnlyFansia.”

Tuhahdin. ”Tosiasiassa sain pienen erorahan siitä hyvästä, että lähdin vähin äänin. Onneksi sain.”

Mutta Conorin kysymys oli aiheellinen. En ollut inahnutkaan nykyisestä työtilanteestani, kun olin allekirjoittanut uuden puhelimeni osamaksusopimuksen, sillä vaikka selviytyisin erorahalla pahimman yli, sillä ei pitkälle pötkittäisi. Käärin maljakon paperiin ja panin sen varovasti muuttolaatikkoon ennen kuin repäisin uuden sivun *Financial Timesista*. Sitten nousin hakemaan Diptyquen tuoksukynttilän takanreunukselta ja näin vilaukselta peilikuvani.

”Mikset ole sanonut, että minulla on sanomalehtimustetta nenässä?” kysyin hangatessani sitä pois.

”Minusta se näytti aika söpöltä.”

Totta puhuen musteen tahrима nenä tuskin oli pahinta ulkonäössäni. Olin perinyt äidin vaalean ihon ja vihreät silmät, mutta nyt peilistä näkyivät lasittuneet silmät ja tummat

silmäanaluset. Vaalea tasapitkä, raidoitettu polkkatukkani, jonka ylläpito maksoi maltaita, valui rasvaisena pitkin päätä. Olin myös laihtunut. Olen 160-senttinen, painoindeksiltäni normaali ja vartaloltani tyypilliseen englantilaiseen tapaan päärynä: lyhyet jalat, iso takapuoli, litteä vatsa ja kuppikoko, jolla ei Hootersin tarjoilijana maksettaisi vuokraa. Nyt joogatopin roikkuminen lapaluista kertoi, että paino oli vihdoin pudonnut ne kuusi kiloa, joita olin kymmenen viime vuotta yrittänyt karistaa. Näytin kamalalta.

Conor oli kuitenkin nähnyt minut parhaimmillani eikä tuomitsisi minua huonoimmillani, ei varsinkaan tämänhetkisten lieventävien asianhaarojen valossa. Sitä paitsi olin tottunut kahdeksan vuoden takaisesta monivivahteisesta ensitapaamisestamme asti siihen, että hän oli meistä se, joka sai päät kääntymään.

Tarkemmin katsottuna huomiota herättävintä hänessä olivat silmät, jotka olivat syvänsiniset kuin meri kylmänä päivänä. Hänellä oli tuuhea, laineikas kastanjanruskea tukka joka oli sivuilta lyhyt mutta pääläeltä pidempi, hienot poskipää, sileäksi ajeltu leuka, täyteläiset huulet ja korostunut amorinkaari. Yhdessä ne kaikki muodostivat tyrmäävän koameat kasvot. Conor oli myös pitkä ja atleettinen, ja hänen hartiansa olivat olleet lihaksikkaat jo silloin, kun opiskelijoiden ainoa liikuntamuoto oli lähinnä ollut kampuksen baariintalsiminen.

Uskoakseni hän oli kuitenkin valloittanut eniten ihailijoita – joita oli vuosien kuluessa kertynyt iso liuta – aksentillaan. Hän oli asunut teini-ikäiseksi saakka yhdessä Dublinin hyväosaisista lähiöistä, ja hänen puheessaan kuului nouseva ja laskeva rytmi. Hän sai ostoslistatkin kuulostamaan runoudelta.

”Onko sinun tosiaan muutettava takaisin vanhempiesi luokse? Älä käsitä väärin, pidän porukoistasi, ja äitisi tekee mahtavaa paimenenpiirasta. Mutta kaikki ystäväsi ovat täällä. Koko elämäsi on täällä. Tuskin olet haaveillut kotikaupunkiin palaamisesta?”

”En ole haaveillut mistään, mitä nyt on tapahtunut.”

Conor ei ollut ainoa, joka halusi minun jäävän. Siitä asti kun olin ensimmäisen kerran maininnut muuttavani takaisin pohjoiseen, ystäväporukkamme oli vastustellut sitä kuorossa. Mutta huoleton Lontoo, jota he muistelivat – pitkät iltapäivät South Bankilla, pubivisat The Queen’s Headissa ja rosoisen tyylikkäissä lempikahviloissamme Sohossa nautitut brunssit, joiden aikana olimme käyneet läpi edellisillan tapahtumat – oli kokonaan poissa. Nykyisin pelkästään täällä oleminen tuntui väärältä. En osannut kuvitella, että se tuntuisi enää ikinä oikealta.

”Kuule”, Conor jatkoi. ”Tilanne on nyt paskamainen, mutta kaikki järjestyy. Muista, että kyse ei ole siitä, kuinka kovaa lyöt. Kyse on siitä, kuinka kovia iskuja pystyt ottamaan vastaan ja jatkamaan silti. Sillä tavalla voitetaan.”

Silmäni kapenivat. ”Onko tuo *Rockysta*?”

”Saattaa ollakin”, Conor vastasi.

Purskahdin nauruun. ”Yritätkö tosissasi kohentaa tuolla oloani?”

”Mitä tuohon voi sanoa? Se on kuolematon repliikki! Siitä ei voi panna paremmaksi.”

Sitten tunsin, kuinka kyyneleet kohosivat silmiini, ja Conor huokaisi.

”Hyvä on, tämä tulee nyt suoraan sydäimestä”, hän sanoi päättäväisesti. ”Sinä, Katie, olet yksi älykkäimmistä ja

ahkerimmista ihmisistä, jonka tunnen. Ihan helvetin hyvä. Piste. Ja se Oliver on ääliö, koska ei tajua sitä. Teit *yhden* virheen. Kylläkin ison, myönnettäköön. Mutta hänen firmansa tässä häviää, sillä sinulla on edessäsi jotain suurempaa ja parempaa. Loistava tulevaisuus.” Conor päästi pitkän henkäyksen. ”Kuulostiko yhtään paremmalta?”

”Paljon paremmalta.” Hymyilin.

”Tarkoitin täyttä totta.”

”Oletko oikeasti sitä mieltä, että olen älykäs?” Niiskahdin säälittävästi.

”Plääh. Kohtalaisen fiksu korkeintaan. Älä anna sen nousta päähän.”

Conor oli auttanut minua muuttamaan tähän asuntoon heti sinä päivänä, kun olin saanut avaimet, oli asentanut pyykinpesukoneen ja kantanut kanssani sohvan sisälle, vaikka rikoimmekin siinä hötäkässä käytävänlampun asuntoni oven lähellä.

Asunto ei ollut tullut suoranaisesti viestintäpäällikköylennyksen mukana mutta liittyi erottamattomasti siihen. Ilman uudesta työstä saamaani palkkaa minulla ei olisi millään ollut varaa hankkia Islingtonissa sijaitsevasta, ympäri-vuorokautisen ovipalvelun tarjoavasta taloyhtiöstä seitsemännnen kerroksen huoneistoa, jossa oli graniittiset työtasot ja puistonäköala parvekkeelta.

”Kurja ottaa asia esiin nyt, mutta mitenkäs meidän vaeluksemme?” Conor kysyi. ”Oletko yhä valmis lähtemään?”

Suljin silmät. Suoraan sanottuna minua ei huvittanut kävellä edes lähikauppaan hakemaan maitoa. Ajatus yli sadan kilometrin raahustamisesta pyhiinvaeltajatyylisiin tuntui yhtä houkuttelevalta kuin hampaanpoisto. Samalla

kuitenkin tiesin, että kyse oli isommista asioista kuin minun tunteistani.

”En oikein tiedä”, tunnustin.

”Ei se mitään”, Conor sanoi lempeästi. ”Ymmärrän kyllä.” Mutta hänen pettynyt äänensävyensä oli kuin puukonisku kylkeen.

”Olisitko hirveän pettynyt, jos en lähtisi?” kysyin tietäen jo vastauksen. ”Hyväntekeväisyysmielessä se olisi suuri pettymys, eikö olisikin?”

”Ääh, älä sitä sure”, Conor sanoi lujasti. ”Ymmärtäisin, jos et jaksaisi lähteä, ja niin ymmärtäisivät kaikki muutkin. Mutta luulen, että se voisi olla juuri sitä, mitä tarvitset.”

Otin valokuvan takanreunukselta ja laitoin sen sanomalehden sivun päälle. Kuva oli otettu pari vuotta sitten, ja siinä minä ja Conor seisoiimme silmät hieman auringosta siristyneinä sevillalaisessa appelsiinilehdossa. Näytin naurettavan lyhyeltä Conorin vieressä – hän on minua lähes kolmekymmentä senttiä pidempi – ja hänen kookas käsivartensa oli puuvillamekkoni harteilla. Näytimme niin onnellisilta ja huolettomilta – parhaat ystävykset Espanjan auringonpaisteessa naurusta humaltuneina ainoana huolenaan löytää seuraava tapasbaari.

”Nuo olivat hyviä aikoja, eikö vain?” Conor sanoi.

”Todellakin”, vastasin ja aloin kääriä kuvaa paperiin.

”Kuule, ajattele kaikessa rauhassa vaellusta”, Conor sanoi. ”Mutta jos päätät lähteä, olin tosissani, kun sanoin, että olen tukenasi joka askeleella.”

#hyvänmielenkirjat

Koskettava matkaromaani ystävyydestä, rakkaudesta ja itsensä löytämisestä

Katie ja Conor ovat parhaat ystävät. Heidän elämänsä kulkevat eri raiteita, mutta yhteys heidän välillään on niin vahva, että lähipiiri ihmettelee, mikseivät he ole pari.

Kun elämän ylle kerääntyy tummia pilviä, kaksikko päättää lähteä pitkälle vaellukselle. Sen varrella olisi viimein aikaa sanoa kaikki, mikä on aiemmin jäänyt sanomatta. Espanjan valo ja lämpö hellivät patikoijia, polku tuo mukanaan unohtumattomia kohtaamisia ja tunteen, että tavalla tai toisella asiat järjestyvät. Vaellus koettelee fyysisesti mutta on käänteentekevä myös sydämen tasolla.

Matka, jolle lähdit on pakahduttava kertomus ystäväyydestä, rakkaudesta ja luottamuksesta siihen, että matka jatkuu.

BAZAR